

heller ikke, at den har yttret en saadan Indvirkning paa Retspleien, at den christelige Religions Grundsætninger derved skulde ansees krænkede. Medens jeg erksender Bøgen af de Grunde, som den ærede Landstingsmand har anført, maa jeg dog ogsaa paa den anden Side fuldstændigt tiltræde de Argumenter, der gjøre sig gjældende som Betænkelse mod Ophevelsen af den Grændse, som Lovgivningen hidtil har anseet for nødvendig, saaledes i Forbigaaende ved nærværende Lovudkast. Jeg troer, at man ikke let her vil kunne consequent gennemføre hele dette Princip, at Bestemmelsen om summa appellabilis skal bortfalde. Man vil have den i Politiretssager, men lade den blive staaende i ordinaire Retsager, uagtet disse upaatvibveligt meget ofte kunne være af ligesaa stor Vigtighed for Parterne, som Politiretssager, og i Almindelighed maa ansees for nok saa vigtige. Man vil imidlertid, dersom man paa een Gang consequent skulde gennemføre Principet, komme til det Resultat, at Overdomstolens Kræfter maatte betydeligt forøges, og det vil vistnok ikke være den rette Tid nu at fremkomme med en saadan Forandring. Jeg kan ikke heller andet end erkjende, at en saadan Forandring, hvorved summa appellabilis blev ophævet for alle Politiretssager, vilde væsentligt komme den mere Formuende til Gode, som maatte finde sig foranlediget til med en vis Paastraalighed at gennemføre sin formeentlige Ret mod den mindre Formuende, og hvem det kan være ligegyldigt, om han skal bære de dermed forbundne Omkostninger, medens den mindre Formuende sjældnere vil kunne benytte sig af en saadan yderligere aabnet Ret til Appel. Jeg kan nu, uagtet den ærede Landstingsmand, som jeg før berørte, udhævede, at dette Forslag overhovedet ikke udsprang af Mangel paa Tillid til Dommerstanden, dog ikke nægte, at jeg troer dog, at der bagved hele dette Forslag ligger en Mangel paa Tillid til Dommerstanden. Den Omstændighed, at det er sat i Forbindelse med eller modsat et andet Forslag om, at Sagførere skulle kunne møde ved Politiretterne, og at, naar Sagførere berettiges til at møde ved Politiretterne, denne Bestemmelse om summa appellabilis da var mindre væsentlig eller ligegyldig, netop den Omstæn-

dighed, denne Sammenstilling af disse to Forslag, eller det Forhold, hvori de ere satte til hinanden, vidner om, at der bagved Forslaget ligger en Mangel paa Tillid til Dommerne. Saaledes forekommer det i det Mindste mig. Jeg troer imidlertid, at jeg ikke behøver at gaae videre ind paa dette Punkt; det er her i Thinget allerede udtalt, at man ikke havde Tvivl til at vise en saadan Mistillid mod hele Dommerstanden. Det er vistnok altid uretfærdigt at udtale Mangel paa Tillid til en heel Stand, ligesom det ogsaa vilde være unyttigt at gjøre Fordring paa, at en heel Stands samtlige Medlemmer ubetinget skulde kunne nyde en aldeles fuldstændig Tillid; thi man kan ikke andet end erkjende, at i enhver Stand er der Mennesker, og at Mennesker kunne feile, og at der altsaa ogsaa kan være enkelte Medlemmer af Dommerstanden, som af enhver anden Stand, som ikke kunne fortjene en aldeles uindskrænket Tillid. Men jeg troer, at vor Dommerstand overhovedet staaer saaledes, at man ikke behøver at tage den i Forsvar, som fortjenende den almindelige Tillid, der overhovedet kan sættes til en velstjent Stand. Men nu er det dog engang vist, at der er indtraadt en mindre Tillid maaskee til Dommerne, og navnlig forsaavidt de fungere som Politiretsdommere. Det kan ikke nægtes, at det Factum er tilstede, og det har ogsaa under Sagens Behandling i Folkethinget vist sig langt mere fremtrædende end i Landstinget, at en saadan mindre Tillid gjør sig gjældende mellem Folk i Almindelighed. Det er en Omstændighed, som upaatvibveligt alene i og for sig er tilstrækkelig til at gjøre det til Regjeringens Pligt at være betænkt paa, hvorledes da en saadan Tilstand kunde indtræde, hvor man kunde sætte Politiretterne i en saadan Anseelse, i en saadan Stilling til Folket, at man kunde undgaae det Onde, som altid er forbundet med, at Politiretsdommerne, der tillige fungere som Dyrighed og som Dommere i andre Sager, derved komme i et Slags Mistillidsforhold til Jurisdictionens Beboere, og det har ogsaa, allerede dengang nærværende provisoriske Forordning forelaa til Bearbejdelse, været under Forhandling, — det blev rigtignok kun foreløbigt berørt — om man ikke overhovedet kunde give Politiretterne en noget anden Sam-